Dialogue with the Master

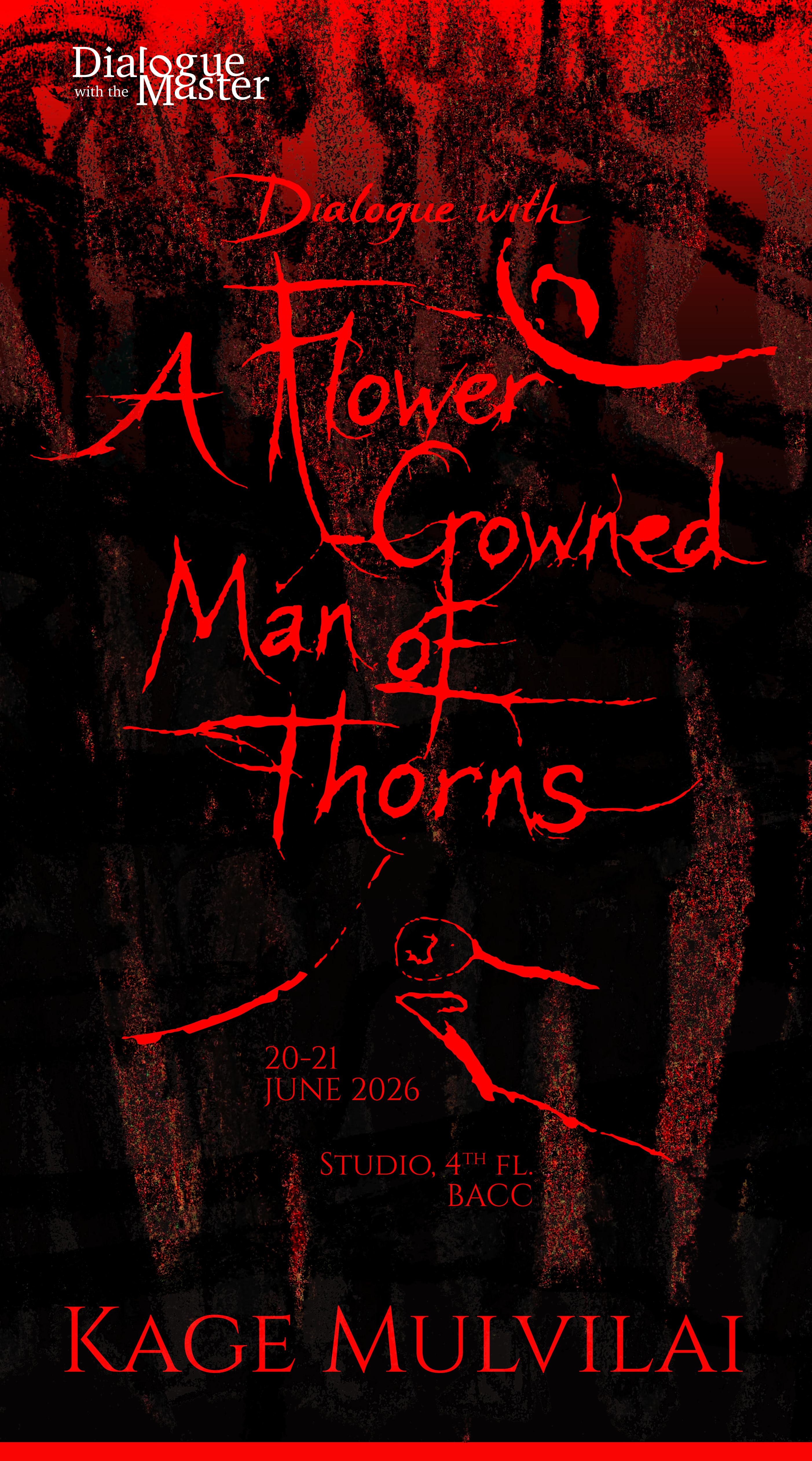

Dialogue with A Flower Crowned Man of Thorns

20-21
JUNE 2026

STUDIO, 4TH FL.
BACC

KAGE MULVILAI

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครเชิญคุณมาร่วมสนทนากับศิลปินผู้ใช้ความโกรธขับเคลื่อนเป็นพลังในการสร้างสรรค์ผลงานที่สะท้อนถึงปัญหาเชิงโครงสร้างทางสังคม (ไทย) กับการย้อนกลับไปอ่านเส้นทางเดินของชีวิตและผลงานอีกครั้ง โดยไม่เพียงแค่ตัวศิลปิน หากแต่เป็นกระบวนการร่วมอ่านและค้นหาไปกับศิลปินร่วมสร้างงานอีก 6 ท่านด้วยกัน

เมื่อให้ AI สืบค้นผลงาน performing arts ของธีระวัฒน์ มุลวิไล และให้ใช้กรอบการมองในทฤษฎีทางการละครและหรือศิลปะ ก็ได้คำจำกัดความเพื่ออธิบายงานว่าอยู่ในหมวดของ “Post-dramatic Political Physical Theatre” ซึ่งเป็นคำที่ AI บัญญัติใหม่ แต่ปฏิเสธไม่ได้ว่าผลงานของธีระวัฒน์คาบเกี่ยวอยู่ใน 3 หมวดหมู่นี้ (Post-Dramatic Theatre, PoliticalTheatre และ Physical Theatre) และยังสามารถจัดอยู่ในหมวดหมู่ที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้ได้อีก

แต่หากย้อนกลับไปสืบค้นความเห็นของผู้ที่เคยรับชมงานของธีระวัฒน์ จะปรากฏถ้อยคำที่สะท้อนความรู้สึกที่มีต่อผลงานโดยไม่ต้องอ้างอิงทฤษฎีใด ๆ เช่น “จิกกัด” “หนักอึ้ง” “ตลกแต่หัวเราะไม่ออก” “ขำขื่น” “สวยมาก” “เหนื่อยแทนนักแสดง” “แรงมาก” “กล้ามาก” “ไม่รู้เรื่องแต่รู้สึกอะไรบางอย่าง”

นักการละครบางท่านและผู้สังเกตการณ์ทางการละครบางคน “หยุด” ดูงานของธีระวัฒน์ ด้วยเหตุผลว่าโกรธเกรี้ยวเกินไป, เรียกร้องต่อผู้ชมมากไป, กดดันผู้ชมมากไป, รู้สึกถูกกระทำมากเกินไป การแสดงที่พูดถึงประเด็นทางสังคม นำเสนอผ่านรูปแบบบนเวทีที่สวยงาม และทำให้ผู้ชมอยู่ในภาวะที่ทั้งขบขันและกดดันนั้น มันเกิดขึ้นจากคนแบบไหน โตมายังไง ไปโดนตัวไหนมา

คำถามและข้อสงสัยเหล่านี้จึงเป็นจุดตั้งต้นของ *“Dialogue with a Flower-Crowned man of Thorns”* การทำงานร่วมกันระหว่างธีระวัฒน์ และกลุ่มศิลปินอันได้แก่ ณิชา บูรณะสัมฤทธิ์, กมลภัทร พิมสาร, นนทวัฒน์ นำเบญจพล, ดุจดาว วัฒนปกรณ์, ศรุต โกมลิทธิพงศ์ และ กวิน พิชิตกุล (ต่อไปจะเรียกกลุ่มศิลปินว่า Ensemble)

จากกระบวนการสร้าง dialogue ระหว่าง Ensemble ทั้งในรูปแบบกลุ่มและรายบุคคล ผ่านการสัมภาษณ์, กิจกรรมนันทนาการสู่กระบวนการทำงานในห้องซ้อม ด้วยการสำรวจผลงานในอดีตของธีระวัฒน์ อันได้แก่ การอ่านและ recreate บทการแสดง “โกดา การ์เดนเนอร์” ซึ่งเป็นผลงานที่ธีระวัฒน์เขียนและสร้างขึ้นจากเรื่องราวการสูญเสียของครอบครัวและการสัมภาษณ์คนงานไทยในเกาสง ไต้หวัน ขณะที่ธีระวัฒน์เป็นศิลปินในพำนักของไทเปอาร์ติสต์วิลเลจในปี พ.ศ. 2549 (2006), การย้อนกลับไปทำงานกับวัสดุที่เคยใช้ในงานการแสดงต่าง ๆ ด้วยสมมติฐานที่ต่างออกไป เช่น ถังน้ำมัน, ลวดอลูมิเนียม, ผ้าพลาสติก, กำแพงน้ำพลาสติก และจานข้าว

“ปกติแล้วเวลาทำงานมักจะมีหัวข้อ เรื่องราวที่อยากเล่า การทำงานกับวัสดุต่าง ๆ จึงหาวิธีที่จะใช้งานมันเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ต่อการเล่า แต่สำหรับงานนี้อยากเริ่มต้นที่ร่างกายที่อยู่กับวัสดุ react, respond กับวัสดุ แล้วปล่อยให้เรื่องราวเกิดขึ้นจากบทสนทนาของร่างกายและวัสดุ” ธีระวัฒน์เล่าถึงวิธีการที่เขากลับเขาไปมองดูงานของตัวเองในอดีต ซึ่งปฏิสัมพันธ์ไปกับการทดลองทางเสียง, ประติมากรรม, การเคลื่อนไหว, ภาพเคลื่อนไหวของกลุ่ม Ensemble ในห้องปฏิบัติการทางศิลปะการแสดง

“Dialogue with a Flower-Crowned man of Thorns”
จะเป็นงานศิลปะการแสดงที่สร้างผ่านบทสนทนาทางศิลปะระหว่างกลุ่มศิลปินนักสร้างสรรค์ โดยพยายามคงไว้ซึ่งพื้นที่และภาวะอันเท่าเทียมมากที่สุดในกระบวนการสร้างงาน เพื่อส่งผ่าน 4 ไอเดียหลักอันได้แก่ ผู้ถูกกดขี่ (The Oppressed), ผู้รอดชีวิตได้ด้วยงานศิลปะ (The one who nurtured by Arts), ปฏิกิริยาตอบโต้ (Counter-Reaction) และข้อสันนิษฐานของบทสรุปที่เกิดขึ้นในขั้นตอนนี้ I will always laugh at you, The Oppressors.

Collaboration Artists :

ดรามาเติร์ก : จารุนันท์ พันธชาติ
นักแสดง : ดุจดาว วัฒนปกรณ์, ศรุต โกมลิทธิพงศ์ และกวิน พิชิตกุล
นักออกแบบเสียง : กมลภัทร พิมสาร
ผู้ออกแบบงานมัลติมีเดีย : นนทวัฒน์ นำเบญจพล
Scenography Designer และผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย : ณิชา บูรณะสัมฤทธิ์

Team Members :

Producer : เพียงดาว จริยะพันธุ์
Assistant Producer : ศรัณย์พร เจริญราษฎร์
Technical Director : กรชัย มีวงศ์
Lighting Designer : ปาลิตา สกุลชัยวานิช
Sound Technician : ศรายุทธ เพชรสัมฤทธิ์
Stage Manager : ศรัณย์ภัทร เอี่ยมสุโร
Assistant Stage Manager : พิมดาว อินทะวงษ์ ภูดิศ มีพลอย

Information

Performance Period : 20-21 June 2026
Performance Hours : 14.00 hrs.
Venue : Studio (4th Floor) Bangkok Art and Culture Centre

ARTIST STATEMENT

ธีระวัฒน์ มุลวิไล
(คาเงะ)

ผมเติบโตมาในครอบครัวที่มีความรุนแรง แต่ไม่เคยพูดออกมาตรงๆ ว่ามันคือเรื่องของตัวเอง เพราะผมรู้สึกว่าทุกอย่างมันสะท้อนกันหมด ความรุนแรงในบ้านกับความรุนแรงในโครงสร้างสังคมมันคล้ายกัน มันเป็นระบบอุปถัมภ์และอำนาจกดทับที่เกิดซ้ำในทุกระดับ ตั้งแต่ครอบครัวไปจนถึงรัฐ

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมงานของผมเกือบทั้งหมดพูดถึงความรุนแรงในเชิงโครงสร้าง ผมใช้ร่างกายและการแสดงเป็นเครื่องมือ ไม่ใช่เพื่อสั่งสอน ไม่ใช่เพื่อชี้นำ แต่เพื่อหยิบยื่นสิ่งที่คนอาจไม่เคยเห็นหรือไม่เคยรู้สึกว่ามีอยู่ออกมาโชว์ให้ชัดเจนขึ้นบนเวที งานของผมไม่มีบทสรุป ไม่มีคำตอบ มันทำงานกับสภาวะข้างในของผู้ชมมากกว่าจะบอกว่าคุณควรคิดอะไร ผมตั้งสถานะตัวเองกับผู้ชมในฐานะที่เท่าเทียมกัน

สไตล์การทำงานของผมเป็นแบบ Devising Theatre — เริ่มจากคอนเซ็ปต์ก่อน แล้วตีออกเป็นภาพ ร้อยเรียงเป็น chapter ให้ผู้ชมประมวลผลเอง คล้ายกับการดูภาพ abstract ที่ไม่มีคำอธิบาย แต่ดูแล้วรู้สึกบางอย่าง

เรื่องที่พูดไม่ได้ ยิ่งต้องพูด เพราะถ้าเงียบ เท่ากับยอมรับมัน นั่นคือสิ่งที่ผมเชื่อว่าเป็นหน้าที่ของศิลปะ และแม้จะเหนื่อย แม้จะเบื่อที่ต้องพูดเรื่องเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า แต่ตราบใดที่โครงสร้างยังไม่เปลี่ยน ผมก็ยังมีเหตุผลที่ต้องยืนอยู่บนเวที

การทำงานศิลปะสำหรับผมจึงเป็นทั้งการปลดปล่อย และการคาดหวัง — คาดหวังว่าสังคมจะเปลี่ยนแปลง แม้นั่นจะฟังดูใหญ่โตเกินไป แต่ถ้าผู้ชมคนหนึ่งออกจากโรงละครแล้วรู้สึกบางอย่าง เกิดคำถามบางอย่าง ศิลปะก็ได้ทำหน้าที่ของมันแล้ว

แต่ตลอดเวลานั้น ผมพูดแทนคนอื่นเสมอ — มักจะไม่ค่อยพูดเรื่องของตัวเอง

"Dialogue with a Flower-Crowned Man of Thorns" คือครั้งแรกที่ผมหันมาตั้งคำถามกับตัวเอง ว่าคนที่เติบโตมากับความรุนแรง แล้วรอดมาได้ด้วยศิลปะ กลายมาเป็นศิลปินที่ทำงานแบบนี้ได้อย่างไร

ผ่านบทสนทนากับกลุ่มศิลปิน ผ่านวัสดุที่เคยอยู่ในงานของผม — ถังน้ำมัน ลวดอลูมิเนียม ผ้าพลาสติก ที่กั้นถนน จานข้าว — และผ่านร่างกายที่จดจำทุกอย่างไว้แม้ใจจะพยายามก้าวผ่าน งานชิ้นนี้ไม่ใช่การระบาย ไม่ใช่การสารภาพ แต่เป็นการเปิดบทสนทนา — กับตัวเอง กับผู้ร่วมงาน และกับผู้ชมที่นั่งอยู่ตรงหน้า

กระบวนการทำงานครั้งนี้เริ่มต้นจากการสร้างพื้นที่ที่เท่าเทียม ระหว่างผมและกลุ่ม Ensemble ผ่านการสัมภาษณ์ การทดลองในห้องซ้อม การ recreate บทการแสดงในอดีต และการปล่อยให้เรื่องราวเกิดขึ้นจากบทสนทนาระหว่างร่างกายและวัสดุ — ไม่ใช่จากหัวข้อที่ตั้งไว้ล่วงหน้า

โปรเจคนี้คือการหยุด เพื่อคิด รอ ที่จะไปต่อ อยู่ในระหว่างทางแยก อยู่ท่ามกลาง อยู่ในความไม่รู้ ท่ามกลางความรู้ เป็นอีกหนึ่งการเดินทาง ที่อยากจะปักหมุดไว้ครับ

COLLABORATORS STATEMENT

ถ้าจำไม่ผิดคำถามแรกที่ถามคาเงะคืออยากให้งานนี้เป็นการย้ำ statement ที่มีมาตลอด หรือเป็นงานที่พาไปสู่ที่ใหม่ คำถามนี้อาจจะยากเกินไปสำหรับศิลปินที่อยู่ในสภาวะนิ่งงัน ฉันจึงไม่ได้รับคำตอบใด ๆ ในเบื้องต้น

เมื่อกระบวนการของการมี dialogue ระหว่างศิลปินดำเนินไป ฉันได้รับคำตอบว่า ไม่รู้ เพราะการทำงานนี้แตกต่างจากงานอื่น ๆ ที่ไม่มีเป้าหมายของการนำเสนอ เป็นเพียงปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้น

ในฐานะผู้กำกับ งานของฉันและคาเงะแตกต่างกันอย่างมากทั้งใน aesthetic และกระบวนการ สำหรับงานนี้ ฉันเข้ามาในตำแหน่งที่เรียกว่า dramaturg ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันทำมาตลอดในงานที่ร่วมสร้างสรรค์กับคาเงะเพียงแต่ในสมัยนั้นไม่มีชื่อเรียก หน้าที่ของฉันในงานของคาเงะนอกจากการตั้งคำถาม คือการตั้งสมมติฐานของโครงสร้างเพื่อให้ศิลปินหักล้าง ไม่ยอมรับและสร้างงานที่เขาจะชอบ

อย่างไรเสีย การทำงานชิ้นนี้ได้เปิดโอกาสให้กลับไปสืบค้นโน้ต บันทึก และสเก็ตซ์งานของศิลปิน ซึ่งเป็นเหมือนการทบทวนตัวเองอีกครั้ง แม้จะยังไม่รู้ว่ากระบวนการที่เกิดขึ้นจะนำไปสู่อะไร แต่ทุกครั้งที่ทำงานกับคาเงะ ผลลัพธ์จะมาเหนือความคาดหมายเสมอ หวังว่าครั้งนี้ก็เช่นกัน

จารุนันท์ พันธชาติ
– ดรามาเติร์ก

โดยส่วนตัวแล้ว จากการร่วมงานกันหลายต่อหลายครั้งในฐานะ Designer สิ่งที่ได้รับเสมอ จากธีระวัฒน์ คือ “พื้นที่” และ “อิสระ” ในการทำงานร่วมกัน ยึดโยงกันด้วยสิ่งที่อยากบอกเล่าในชิ้นงาน เหมือนบทสนทนาปลายเปิด สิ่งนี้จึงเป็นแรงบันดาลใจหลักในงาน Dialogue with a Flower-Crowned Man of Thorns คือการพาทุกคนไปสำรวจความเป็นธีระวัฒน์ มุลวิไล การซ้อนทับของตัวตนของศิลปินกับงานที่สร้าง ความสัมพันธ์ที่ไม่ได้แยกขาดจากกันของ ร่างกาย สิ่งของ พื้นที่ เรื่องเล่า ทั้งหมดนี้จะถูกจัดวางตรงหน้า เพื่อเปิดบทสนทนาอย่างอิสระ ระหว่าง ศิลปิน และผู้ชมเพียงเท่านั้น

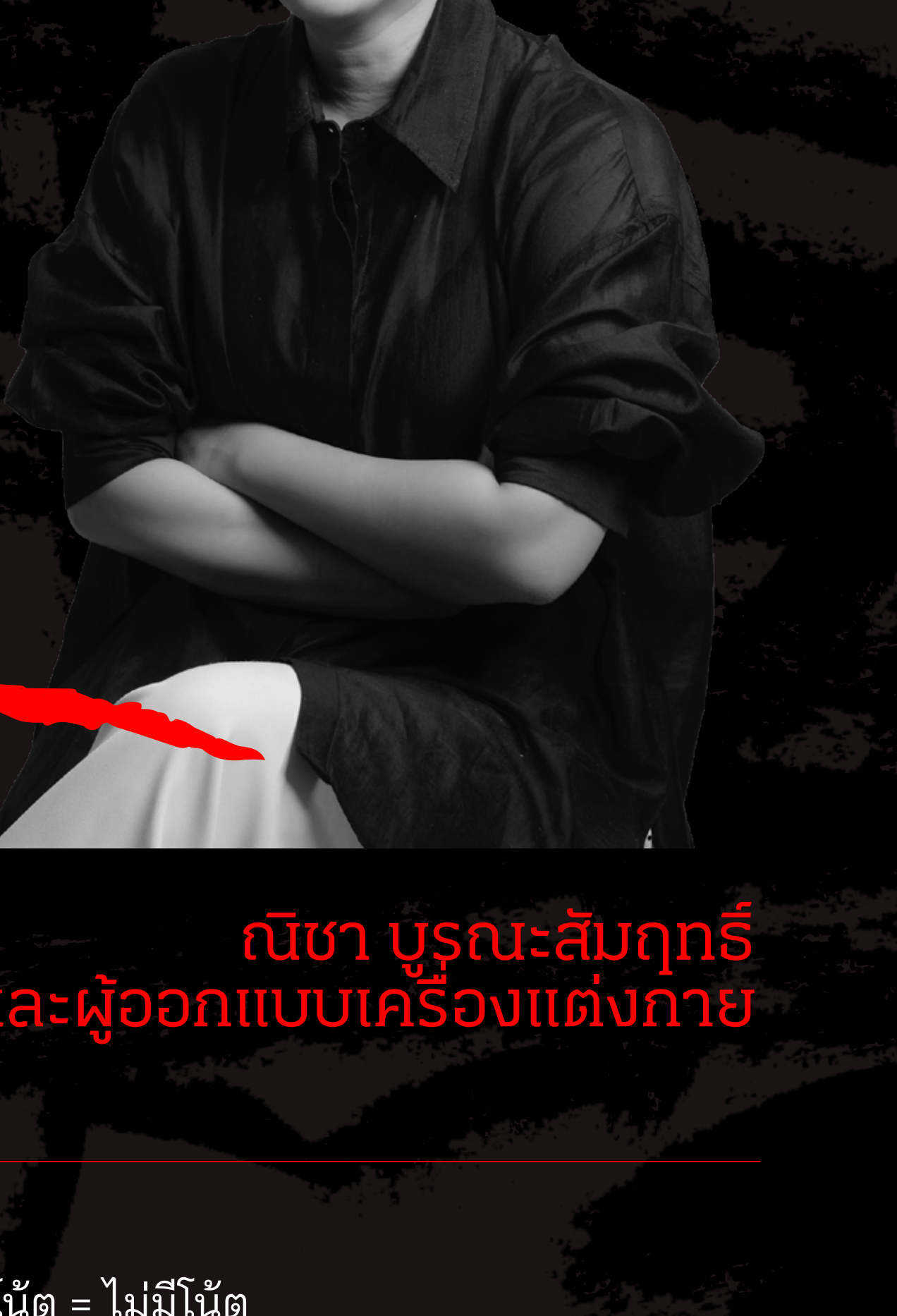

ณิชา บูรณะสัมฤทธิ์
– Scenography Designer และผู้ออกแบบเครื่องแต่งกาย

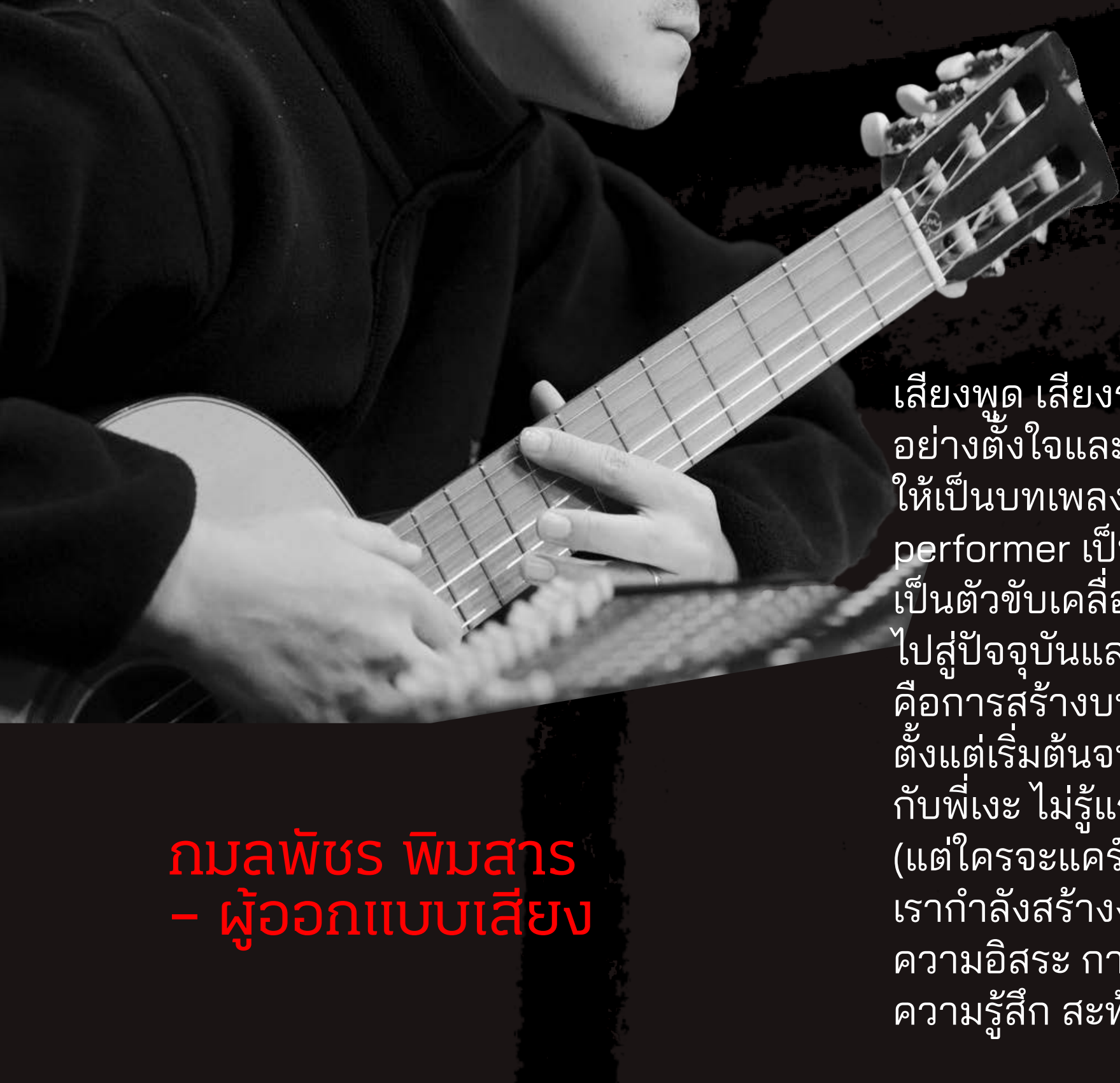

มี โน้ต = ไม่มีโน้ต
มี เสียงนั้น = จึงมีเสียงนี้
มี ความดัง = จึงมีความเงียบ
มี อดีต = มี ปัจจุบัน
มี ปัจจุบัน = มี อนาคต ?

Sound design สำหรับงานนี้
ไม่มีเทคนิคหวือหวา

เสียงพูด เสียงร้อง เสียงจากสิ่งของ เกิดขึ้นอย่างตั้งใจและไม่ได้ตั้งใจ ถูกนำมาเรียบเรียงให้เป็นบทเพลงแบบนามธรรม performer เป็นผู้กระทำ และ ผู้ถูกกระทำ เป็นตัวขับเคลื่อนให้เกิดชิ้นงานที่ผ่านอดีตไปสู่ปัจจุบันและอนาคต ทั้งหมดในการแสดงคือการสร้างบทเพลงของสภาวะขณะนั้น ตั้งแต่เริ่มต้นจนจบการแสดง "ทุกครั้งที่ทำงานกับพี่เงะ ไม่รู้แกชอบในความคิดเราหรือเปล่า (แต่ใครจะแคร์ล่ะ) เพราะเราทั้งคู่ต่างรู้ว่า เรากำลังสร้างงานศิลปะที่ถ่ายทอดด้วยความอิสระ การยอมรับ การเปิดโอกาสด้วยความรู้สึก สะท้อนความเป็นไปของสังคม"

กมลพัชร พิมสาร
– ผู้ออกแบบเสียง

นนทวัฒน์ นำเบญจพล
– ผู้ออกแบบมัลติมีเดีย

ด้วยความที่เป็นผู้กำกับสารคดีที่ไม่เคยกำกับการแสดงมาก่อน เมื่อต้องเริ่มพัฒนาภาพยนตร์ที่จำเป็นต้องใช้ทักษะด้านนี้อย่างจู่ๆ ฟ้าก็ส่งโอกาสให้ผมได้ร่วมงานกับคาเงะในโปรเจกต์ละครเวทีเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นงานของอาจารย์ชาญวิทย์ An Imperial Sake cup and I และได้ร่วมงานกับคาเงะอีกครั้งในภาพยนตร์ ดอยบอย (Doi Boy)

ผมพูดได้เต็มปากว่า กระบวนการคิด การเรียนรู้ และรูปแบบการกำกับการแสดงของผมนั้น มีจุดเริ่มต้นมาจากโรงเรียน "คาเงะและบีฟลอร์"

เมื่อคาเงะชักชวนให้มาร่วมงานใหม่ด้วยไอเดียตั้งต้นว่าด้วยเรื่อง "การมีบทสนทนาโต้ตอบร่วมกัน" มันดูเหมือนจะเป็นบทเรียนบทใหม่ในการกำกับการแสดงสำหรับผม แต่ในขณะเดียวกัน มันกลับให้คำตอบถึงที่มาที่ไปของบทเรียนบทเก่าที่ผมเคยเรียนรู้มาก่อนหน้านี้ได้อย่างประหลาด

บทเรียนเหล่านี้คืออะไร?

คาเงะสร้าง "สนามเด็กเล่น" ที่ให้ทุกคนลงมาเล่นและพัฒนาร่วมกัน เพียงแต่สนามเด็กเล่นนี้ดูจะคล้ายกับสระว่ายน้ำหรือทะเลคลั่งเสียมากกว่า เพราะจู่ๆ คาเงะก็ถีบทุกคนลงไปเพื่อดึงสัญชาตญาณดิบภายในออกมา เหมือนมนุษย์ที่ต้องตะเกียกตะกายขึ้นเหนือน้ำเพื่อโหยหาออกซิเจน และนั่นทำให้ออกซิเจนที่ทุกคนได้รับ คือผลลัพธ์ที่สดใหม่และจริงใจที่สุด

ในหลายครั้งที่คาเงะถีบทุกคนลงไปพร้อมกัน ออกซิเจนที่ได้มากลับมาจากเพื่อนร่วมทีมเป็นออกซิเจนที่ทุกคนสร้างร่วมกันและเชื่อมโยงกัน จนกลายเป็นพื้นที่หายใจแห่งการสร้างสรรค์ที่มหัศจรรย์

ผมเชื่อว่าไม่มีใครคาดเดาได้ตั้งแต่วันแรกว่าผลงานชิ้นนี้จะออกมาเป็นอย่างไรหรือรูปแบบไหน แต่มั่นใจได้เลยว่า ผลลัพธ์ที่ได้จะเป็นอากาศบริสุทธิ์ที่ทุกคนร่วมกันสร้างขึ้นจากสัญชาตญาณ... ไม่ใช่ผลงานที่เกิดจากการควบคุม

คาเงะเป็น The master ของใครหลายคน หนึ่งในนั้นคือดุจดาว ยี่สิบสี่ปีของการเข้ามาฝึกฝนเป็นนักแสดง โปรดิวเซอร์ ดีไซเนอร์ ผู้กำกับ จนเป็นศิลปินในฐานะสมาชิกเจนเนเรชั่นที่สองของกลุ่มละครบีฟลอร์ที่คาเงะก่อตั้ง ค่อนกว่าครึ่งของทักษะการแสดงทั้งตัวดุจดาวคือสิ่งที่ได้รับมาจากคาเงะ ทั้งการอยู่ในร่างกาย การออกแรง การจัดวางองค์ประกอบ และความวางใจในกระบวนการ นอกจากทักษะมหาศาลที่เรียนรู้ได้ คาเงะเป็นคนมีเทคนิคแพรวพราว มี presence ที่แข็งแรงและมีแมจิก หยิบจับอะไรก็ออกมามหัศจรรย์ เหล่านี้คือสิ่งที่มองเห็นได้แต่ลอกเลียนแบบและเอามาไม่ได้ ไม่มีใครตั้งอยู่แบบคาเงะได้

แม้มีความเหมือนอยู่มากแต่จัดเรียงประกอบสร้างต่างกันในหลายมิติ ดังนั้นระหว่างการทำงานมาด้วยกันกว่าสองทศวรรษ ความธรรมดาสามัญของดุจดาวสามารถก่อความขัดที่งัดกับคาเงะได้ทั้งวิธีคิดและวิธีทำงาน เรามีบทสนทนากันมายาวนาน และหลายครั้งมันไต่ระดับไปได้ไกลกว่าจะเรียกว่า “dialogue” การสร้างสรรค์งานของคาเงะคือเวทมนตร์ คาเงะมีพื้นที่มากมายสำหรับทุกคน ใจกว้างและวางใจในมนุษย์ระดับปล่อยวาง คงมีคาเงะ เดอะมาสเตอร์คนเดียวที่ทำแบบนี้ได้ในการสร้างงาน

ในบีฟลอร์เธียเตอร์เรามีระบบนิเวศที่ทุกคนเป็นหน้าที่ต่างๆ ของกันและกันได้เสมอ กว่าสิบปีแล้วดุจดาวที่ไม่ได้เป็นนักแสดงให้งานของคาเงะ การมามี dialogue ด้วยการร่วมแสดงกับคาเงะ มาสเตอร์ของฉันครั้งนี้ เป็นการได้รับเกียรติให้ได้ทบทวนและสดุดีศิลปินที่เคารพรักคนนี้สุดหัวใจ

ดุจดาว วัฒนปกรณ์
– นักแสดง

ศรุต โกมลลิทธิพงศ์
– นักแสดง

"เราคงไม่เหมาะกับการเป็นนักแสดงหรอก"

เป็นเสียงที่อยู่ในหัวเรื่อยๆ ก่อนหน้าที่จะได้เจอกับพี่คาเงะครั้งแรกในปี 2008

จำได้ว่าตอนนั้นได้ไปดู showcase ของ B-Fest (เวิร์คชอปการแสดงและการสร้างงานของกลุ่มบีฟลอร์) แล้วเกิดความประทับใจและเปิดโลกงานแสดงสดมาก (ก่อนหน้านั้นไม่ค่อยได้ดูงานอะไรเท่าไหร่) พอจบงานก็เลยมีโอกาสได้พูดคุยกับพี่เงะ ได้แชร์ไปว่าเราเองก็มีๆ ได้แสดงนั่นนี่บ้าง แล้วก็ชอบใช้ร่างกายมากๆ (ช่วงนั้นเข้าฟิตเนสเยอะ) พี่เงะเลยชวนๆ ให้มาดูซ้อม มาฝึกกัน จนในที่สุดก็ได้มีส่วนร่วมเป็นนักแสดงเรื่องแผ่นดินอื่น ในเดือนตุลา ปี 2008

มาถึงวันนี้ ผ่านการโดนฝึก โดนท้าทาย โดนเค้นทักษะที่มี (และไม่มี) กลายเป็นนักแสดงและผู้ช่วยของพี่คาเงะเกือบทุกเรื่อง ในช่วง 18 ปีที่ผ่านมา จนหลายๆ คนเริ่มบอกว่าเราน่าจะเป็นหนึ่งในคนที่เข้าใจพี่คาเงะที่สุดแล้ว

เมื่อได้รับคำเชิญชวนให้มาเข้าร่วมโปรนี้ ก็แทบจะตอบตกลงได้ในทันทีโดยที่ไม่จำเป็นต้องอธิบายเพิ่มเติมอะไรมาก นอกจากคำว่า "มามี 'บทสนทนา' กับพี่คาเงะในงานกันเถอะ" ตอนนี้แม้จะมีการซ้อมมาประมาณหนึ่งแล้ว ก็ยังคงใช้เวลาค้นหาต่อไปว่า จะหลอมรวมบทสนทนากับพี่คาเงะที่เคยมีมาตลอด 18 ปี ให้อยู่ในงานนี้ได้อย่างไร

ศิลปินต้นแบบ คือคำที่ผมใช้มองพี่คาเงะได้ชัดเจนที่สุด

ความเป็นศิลปินของพี่คาเงะไม่ได้อยู่แค่ในผลงาน แต่มันล้นทะลักไปถึงวิธีการใช้ชีวิต การปฏิบัติต่อสังคม และผู้คนรอบข้าง สำหรับผม การที่ศิลปินคนหนึ่งมีอิทธิพลเป็นแรงบันดาลใจ และมีบทบาทในการฝึกฝนเด็กคนหนึ่งจนดำเนินชีวิตเป็นศิลปินได้ ก็เป็นสิ่งที่สำคัญไม่แพ้กัน ถ้าผมไม่ได้มีโอกาสทำงานกับพี่คาเงะเยอะมากตั้งแต่ช่วงตั้งไข่ ผมอาจไม่มีแรงทำงานศิลปะการแสดงมาจนถึงวันนี้

ในงานชิ้นนี้ ผมกำลังใช้ความเป็นตัวเองผสมกับสิ่งที่เขาให้ผมมา ทั้งเส้น การใช้แรง ความผ่อนคลาย การตระหนักรู้ สัญชาติญาณ การทดลองกับวัสดุ เพื่อบอกเล่า ‘เส้นทาง’ ของพี่คาเงะอย่างดีที่สุด ผ่านมุมมองทั้งหมดข้างต้น

กวิน พิชิตกุล
– นักแสดง

Organised by

หอศิลปวัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร
BANGKOK ART AND CULTURE CENTRE

กรุงเทพมหานคร